

MIHÁLY BARNÁ

818.730

Fenyő a hegytetőn
versek

TRIBÜN
KIADÁS

CS. MIHÁLY L. BARNA

FENYŐ
A HEGYTETŐN
VERSEK

II. KIADÁS.

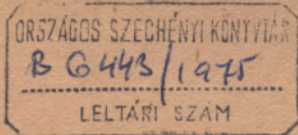
TRIBŰN SZÉPIRODALMI LAP KIADÁSA.

TIPOGRAFIA „VICTORIA” CLUJ. REGINA MARIA No. 43
1938.

818.730

AZ ÁLMOK BOLONDJA

Jössz-e velem elmerengve,
Kissomlyóba, magas hegyre ?

Szent-anna-tó fényes tükrén
Csolnakázó élő tündér

Nem felejttem emlékedet.
Álmom mégis szegényebb lett,

A lelkeket rontja-bontja,
Lettem álmaim bolondja.

Vérem dermed, szived vére,
Olaj szívem mécsesére,

Lángja mégis másnak lángol ?
Sorvadok az élő vágytól,

Lábaidhoz térdepelve,
Sirva kérlek, könyörögve :

Vágyam szent, nagy, örök-álom,
Tied az én ifjuságom,

Csókolj meg még, úgy mint régen,
Szítsad dalra tüzes vérem,

S lelkeimnek felzudul mélye,
Örök dalok : bús zenéje,

KÖLTŐ ÉS FENYŐ

Az éj a könnyet mind összehordta,
Lelkemben elfojtva egy remegő sikolyt,
Hangtalan sikoltnak lélekhurok bennem,
A szívemben a bánat orgiázik tort.

Mig az emlékeken elabajg a lelkem,
Székely fenyveseknek lelke sír felém,
Költő és fenyő ölelkezik össze,
Ihletett percek titkos éjjelén...

EGY NÉV

Ritmusos ketyegés a szívembe tette.
Azóta bennem él, neved *Henriette*,
Csikországi csöndnek májusi vetése,
Fehér februárnak boldog reménysége.
Csiki fenyveseknek kései hajtása.
Öreg kuriánknak legszebb violája.
Forró embervérem legpirosabb cseppje,
Földi mosolynak legeslegszebbike.
Sziklacsucsos hegynek havasi gyopára,
Költői lelkemnek egyetlen álma,
Felmagasztosult dal, ezüstösen csengő.
Egyetlen reményem, kislányom : *Enikő*.

KARÁCSONY ESTE

Karácsony este a költő lelke
fenyőkön égő színes gyertyaláng,
ködös novemberi éjszakán hittem :
visszajössz Riám.

S Te visszajöttél s újra neveltél.
Hogy is felednél annyi éjszakát,
szivragyogást. gyönyörű mesét,
vágyszimfóniát ?

Könnyel irt dalt, imádságos lelket,
vérrel csepegő csodás szép gitárt,
annyiszor hallott, annyiszor vallott :
remegő sirást.

Karácsony este a vágyak megszépülnek,
s magasba röppennek a gondolatok,
ihletett perc hallgató csendjében :
a költő zokog.

Megtérnek mind, kiket vérük vágya
a szeretettől messze kergetett,
megtért juhokként visszavárja őket
Égi szeretet.

AMIÓTA BENNEM

Az őszi égen ölmos felhők úsznak
A szél sivít vadul odakin,
Mint a lelkemben ezernyi kín
S lomha lépésekkel mélységekbe húznak,
Ahol szenny kavarog, undorító sár.
Várom egyre, lesem, hogy jön-e már
Az elment kedves, a boldogság-sugár ?
— — — — —

Betegen lüktet ereimben a vér,
Meghalt az érzésem, meghalt a vágy,
Semmi sem gyötör, szomorúság dalát
Kergeti vadul, jajongó őszi szél...
Virrasztok. S fáj, hogy megigézett
Két kék szem, mikor a lelkembe nézett,
Azóta bennem minden könny és vér lett.

SZONETT

Lecsókolnám a homlokodról a ráncot,
A gondarabeszket, mit rá irt az Élet,
Felujongana benned a lélek
És sirva zengnél álomszött románcot...

A búbánatod, a vágyadat, az álmod,
A mélabúd, min szived merengett,
Bűnös könnyeidet, mi gyötri a lelked
Az égre vetiteném, fonnék rózsaláncot

A szivedre s boldogan repülne
S teritene be boldogság felhő.
Hold az égre, ha mosolyogva feljő.

S a szived örökégő örökmécses lenne!
Tűz abajgatná fel dalra a lelked,
Csak a szivemet el ne temessed!!

VAGYOK

Vagyok (mi is vagyok ?) évszázadok óta,
A vér, a kék, a mámor, a nóta bolondja,
Asszonyok, leányok földi holdkorossa,
Ajakamat mindig csók záporozza, mossa.

Vagyok a bánat, a kacifántos mámor,
Kohóként izzik lelkemben a hámor,
Az istentagadás, a bűn, ősi Hit,
Mi évezred' óta bennem felviharzik.

Egyszer Boudelér lelke oldozza széjjel
A kacagást, a bus leánydalt, éjjel...
Heine hunyorog. Puskin szívek csalíjtait
Felveri jajjat s bánatot hasít.

Göthe, — Adyval az Istenséget érzem
S Francesco »Canticum Sol«-ja merenget égen,
Ha lélek reszket bennem, vagy komor férfi bűn
Játszik véremen, mint a hegedűn.

Borzong bennem a művészek lelke,
A nagy Minden a lelkét rám lehelte.
Élet lettem, Sors, művész, nagy átok.
S átokként hordom, mivel az ég megáldott.

VÁGYAK SIRÁSÓJA

Körülöttem kúsznak az árnyak
S az árnyakkal nőnek a vágyak,

Bánatsírás, fájó gyötrelem
Marcangoló átkokat terem,

A lelkem bús vágyak tornáca.
Vétkek, bűnök sóhajos násza.

A sors sodor, üt sorsszerűt,
Hangol bennem lélekhegedűt.

Istentelen pokoli tüzet
Kavar bennem, asszonyt és szűzet

Százat ad és huzza a lelkem,
Ne tudjam fejem felemelnem

S tor legyen isten-dalok holtán...
Ezért van, hogy átkokat szórt rám,

Két lábam éjszakákat rója,
Lettem: a vágyak sirásója.

MIÉRT IS VANNAK

Uram, sötét estén sóhajtván kérlek,
Nézd, zokog, sír bennem a lélek,
A csókok fájnak, vágyak és sirások,
Önmagam temetem, magamnak sirt ások...
Harminc év tova tünt örökös küzdésben,
Jól tudod, Te Uram, nem csüggedtem még sem,
Nem huztam soha torz mosolyra számat,
Eszmének szenteltem minden éjszakámat.
Felemeltem, kik a harcokban elestek,
Megcsókoltam bűnös asszony testet,
Tiszta szerelmet zengtem szűzek szívébe
Fényt loptam sötét, borus éjbe,
A Lármafákon élesztettem lángot,
Uram, átkot kaptam, nehéz, súlyos átkot,
Zúg bennem, fájva zúg a lélek,
A benned való hit Uram, ami éltet,
Életemre törnek, legyek a halálé,
Egy asszony miatt, hogy legyen a másé,
Kik randevura, vagy bitóra mennek,
Kiknek vérük vérem, dicső székely szentek.
Uram, miért is vannak ölelő karok?
Szűzek, démonok, bukott angyalok...?

KIT IS KERESSEK

Kit is keresek hosszú évek óta ?
Azt, ki a kéj, a mámor, a nóta bolondja.
Asszonyok öle nekem boldog forrás,
Nekem a nő boldogság, sorstárs...

Életem tengerét felviharozza
Asszonyok vágya, kéje, könnye, csókja,
Szoborszerű szép test csodaszép éjen,
Mikor hajnalra boldogan elvérzem.

Mikor elvérzem, egymásba fogózunk,
A boldogságért könnyekkel adózunk,
Mikor ajkainkon forró sikoly támad
És áldozunk a legszebb boldogságnak.

Kit is keresek ? asszonyt, aki kéjjel
A kacagást, a mámort szórja széjjel.
Aki nékem áldoz a nagy Hisztriának,
Mikor vérében ördögök koholnak...

FENYŐ A HEGYTETŐN

Fenyő vagyok a hegy magas csucsán,
Forongó, lázas, buja éjszakán
Egyedül állok. Lármafa vagyok.
Sikonganak bennem vágyak és dalok.

A küzdelemhez van szilaj erőm.
Társtalan állva kopár hegytetőn,
Nem horkannak meg bennem száz hitek.
Eszme diadalában : hiszek, hiszek.

Ha felém néha forró asszony téved,
Ki vérembe új vágyakat vésett.
A boldogsághoz le és felmegyek,
Megmosolyognak a hold és a hegyek.

S ha irva van, hogy lelkem elmerül
Asszonytalan, társtalan, egyedül,
Eszmétől fűtve életem éltemet,
Számolgatva a zajos éveket.

BEFELE HULLÓ KÖNNYEK

Mikor ajakadon a rózsapír lebágyad,
Mikor sirva vetsz kisfiadnak ágyat,
Lelked borus, vivódó sötétjén,
Károg lelketépőn csunya, éji nagy rém.
Mikor bedült sir rádveti az árnyát,
Érzed árva vagy, árváuál is árvább
S borít ködkendőt rád az alkonyat,
Befelé hull a könnyed sokat, sokat...
A véredet, a vágyad, bolyongó álmodat
Lebired későre, hajnalra csak.
Mikor jajongva sirsz el Miatyánkot
Akkor tudom, a nevemet kiáltod :
Lihegő ajakad sikongja : szeretlek!!
Csodás, ébenszemű, forróajku gyermek...
Szavak bús regőse, megcsalt szegény. Fárosz.
Ki mindég csak áldott és sohasem átkoz,
Ki aj'kad illatától lett bódultan részeg,
Ki szűzi hittel fel az égre nézett,
Ki dalra dalt sirt fenyves Csikországba'
Ki az értől indult — örökóceánba.

KÖNNY

Bánattal szőtték be a lelkemet,
A lelkem húrja
Fájón sikongva emléket temet.

A lelkem vére könnyekben pereg,
Egy asszony szive
A zokogástól százszor megremeg.

S vergődik a lelke dideregve,
Mint bennem a könny
S hull a könnyem, hull a könnye egyre.

A könnyhullással a bánatom könnyebb,
Ezért szeretem
A befelé-hulló könnyet...

A könny az öröm jöttét hirdeti,
A jó Isten is
Égi mosolyát könnyben fürdeti.

Minden könnyünk hogyha nekilendül
Csillag lesz égen
És a lelkünk öröm-dalra zendül...

ELÉGIA

A csönd terül a tibódi réten
ahogy ballagok s egy bagoly sikolt
a kadicsi-éren s malom zakatol.
S Fenyéd felett bujdokol a hold,
és bologatnak a budvári-fák,
üdvözlík az élet rajongó fiát.

Megy. A lelke mélyén a csend zenél,
a szíve mélyén bujdosik a bánat,
költő: aki nem sir, vigan fűtörész
s verset suttog Tibodikának,
mert ajkán ég még a tibódi-csók,
ahogy vágyva, csendben, föléje hajolt...

Egy pillanatra megáll, megpihen,
int messziről a csend, a Végtelen...
Tibód, Kadics, Fenyéd a sötétbe hull,
ahogy a hold sarlója lassan elfakul,
Baktat odébb a vágy-dalok-fia
és kezdődik egy új-elégia.

VÉRREL ÍROTT VERS

Mikor falumra ráhullott az este
Mikor lelkemet a vágy megeste,
A vérem zokogó vágyhangot adott,
Forró kacajod felabajgatott.

Szóke szépségednek vágya-sírása
Kinzó gyönyört, csókokat adott,
Jöttél. Vallottad : szeretsz esengve
És csicseregted : Ria vagyok!...

Suttogva borongott a szívemen át
Vallomásod s hitem asszonyszerelmed
Titkon ígézett vággyal ölel át.
Hogy fáj, csalódnom kellett benned.

Szeretlek még is, bár szerelmem bűn.
A bűn játszik bennem vérző hegedűn.
Jőjjenek bár könnyes alkonyok,
Vagyok mi voltam : rajongó rabod.

MIKOR

Az öreg harang hányszor kondít éjfélt,
Az őszi eső egyre csak szítál,
Elkódorogni lázas éjszakán,
Mocsáros helyen a kertek alatt,
Ahol szép szőke asszony tikkadt szomjusággal
S sorvasztó tűzzel vár,
A mámoroknak csodás hajnalán.
S hozzá lopózni rejtelmes éjszakán,
Biboros vágyú ringó vérhidon,
A boldogságnak hétszinű ivén,
S a boldogsággal csordultig telni,
Sikoltva, sírva pirkadatig,
Szerelmi lesen.
Ez az Élet. A szerelem. A minden.
Ezért szeretlek, Csikorszáág, hazám.

Ha nem voltatok falun,
S nem bódultatok el a falu illatától,
Nem ugortatok kerten át, kapun ki,
Holdas éjfélen, zimankos éjszakán,
Költőcimborák,
Nem ismeritek a szerelem romantikáját.
Ne daloljátok a szerelem dalát!

GYÁSZOS TOROKON

Férfi bánattal székely végeken,
Egy költő virraszt sötét éjeken,
Míg könnyes szemmel kobzát pengeti,
A fenyves lelke felelget neki:

Miért sírsz költő dalt és éneket?
Köd ülte meg a székely végeket,
Gyászos torokon a dal kinek se' kell,
A juhcsorda is fájón bégetel...

A nap is szomorúan méláz
Büszke fenyvesek tarolt ormain,
Völgyek lankáin, hol oly szép volt az élet,
Fájó sírás ül, nehéz, néma kín...

Székely legényt a vére bűnbe visz
Leány miatt s már Istenbe' se' hisz.
A szűz leány tova siet az éjbe
És elmerül szenybe, bűnbe, kéjbe,

Költő csabd földhöz zengő kobzodat,
Dal ne szálljon a Hargita alatt,
E népet az átka, bűne megverte,
A Sors kacag ijesztőn felette.

A HALÁL PIŰVARÁBAN

Ma nem gyújtottam gyertyácskákat
Apám sirhantján s Miatyánkot
Egekbe néző lelkeimmel,
Se litániát nem zengtem el.
Húzott a mélység ma lefelé,
Mélységbe, jajba, elmulás felé...
Negyven fok láz jajongott bennem,
Ködgomolyag űlt a szememben,
Hittem többé már so' se' vet lángot,
S elfeledtem, jajj, a Miatyánkot...
Borongtak bennem csúnya felhők,
Zúgó szelek zivatar előtt,
Csak hujjogott a halálkuvik,
Anyám zokogta : Vége. Elmúlik...
Meghalni ijjan, jaj, miért s minek ?
Mikor még borongnak bennem az életszínek,
Asszonycsók vár, ragyogó évek,
Nagy akarások szikrája éget.
Ó, ne add még az isteni-csókot,
Hogy egy percre csak még lehessenek — boldog.

IBOLYÁTÓL—IBOLYÁKIG

Ma este sorban elémálltak
A tovaröppent mámorok,
A szőkék, barnák, gesztenyések,
Szűzek, perditák, Démonok...

Kik hozták forró percek kéjét,
A sok lázas, buja éjszakát,
Kik csókjaikkal vérembe loptak
Dús variációjú vágy-szimfóniát.

Hogy el is mult sok csókos óra!
Lelkem is hogy összetörtem én!
Tobzódtam szűzek tűz-vérében
Hevült bestiák lázas kéjölén.

A vérem csak álmodott velem,
Míg megreszkettem első csóktól,
A szent perctől, hogy átfuvalt
S elbódultam egy Ibolyától...

Ajakamból vércseppet szívtak
S lett belőlem csókos Hisztrió.
Juliák, Zsókák, Ila, Ria,
Ella, Terka, Viola, Iló...

S névtelenek, árnyak alkonyán,
Mikor vérük belém nevetett,
Csábítottak csókos órákra
S tártak nékem szindus rejteket.

Mult emlékek ezek, a vérem
Uj aranykelyhekben forr, pezseg,
S Én himnusz! zengve hörpítgetem
A bünt, a kéjt, mert — belémszeretett.

PIANÓ

Mikor álomba suhan az este
És az égen csendben úszik a hold,
A lelked mélyén egy húr felsikolt
És csendben elsírod, ami fáj...
A bánat felhője körül kering,
Szemedbe könnycseppeket hint,
A szívedben a bánatot kibontod
Lágy estelen, halk nesztelen
Visszasírod a költőfiút,
Földi holdkorosod, rajongó bolondod,
Ki hófehér, csendes éjszakában
Szíve vérével írt verseket neked,
Búsan borongó dalt, halk szerelmeket.
Halk szonetteket...

A mult elvisz emlék-völgyek felé...
Jajj, a vágyaidba, jajj ne halj belé!
Magad akartad s mondtad: mindegy.
A költő: utolsó csepp vérig
Utolsó könnyét, utolsó dalát,
Érted menti más csillagra át.

S a lelkem tüzetől felragyog egy.

MÉRT, HOGY HISZÜNK

Kacagott. Kiitta gyöngyöző borát
(Kacéron mondta én úgy imádom magát)
S mig halkan csendült csendes szerenád
Csóktűzes ajkkal, vágyva, remegőn

Kacéran sugta, szép szőke szeretőm:

...Te forró ajku, drága gyermek csókolj,
Tied szivemben vágy és kacagás,
A boldogságot mit kicsiholsz bennem
Nem pótolja senki s semmi más...
A te karjaid közt nem fáj ugy az élet,
Dölt keresztekre nem emlékezem.
Valami rejtett, titkolt rajongással
A lelkedet mindig szeretem !

Az elsóhajtott hazug vallomásnak,
Mi férfiak hiszünk, szivünk remeg,
Mig lelket gyilkoló bűnös szeretőkért
A szivünk egyszer vágyva megreped...

KINEK SORSA ATKOZOTT

Pogányhavasról havat fú a szél,
Terjeng a köd, a völgybe kódorog,
A nap fáradtan. álmosan ragyog,
És hull a fákról sárgult falevél...

A hó lassan mindent fehérre perget
S lassan szívünket is belepí csend,
Csak a régi vágyak emléke dereng,
A mult dalol csak, az is tova ment.

Be jó ilyenkor meleg szobában ben,
A külvárosok kengyelfutója
Sötét uccák csapszékjeit rója,
És vad szitok két durva lelkiben.

Mert sorsa mostoha, vad, átkozott,
Nincs ölelő kar, ki őt szeresse,
A csókok lánya is ha jön az este,
Nem neki, a pénznek áldozott.

Fut egyedül, messze, asszonytalan,
Paloták ablaka éjbe fényt mutat,
Fut míg összerogy egy ablak alatt.
A vég int, a halál, a vég, ha van... ?

TÜZ-SZILÁNKOK

Zizegve hullnak szűztiszta hópolyhek,
Hófehérre perget minden sötét helyet.
Női lábnyomok a csillanó hóban,
A vágya kergeti, titkon, surranóban
Siet, hogy lelkét bűnben megmerítse,
Egy forró órára miért is ne menne ?
Boldogság-könny ül rózsaszínű arcán,
Sokszor elalél csókhegyeknek harcán,
Ha szívében új vágyak hevülnek,
A sóhajok lelkén hegedülnek,
S ha elkerülük éjszaka az álmok,
Az éjszakám szebb lesz, piros tűzszilánkok
Kergetőznek bennem s ölelik őt átál
Férő sikollyal, csodás boldogsággal,

ÉLETEN, ÁLMOKON

Az én életem : dal és szerelem.
(A Sors viharzik a lelkemen át)
Mert tekinteted a lelkemet
Megigézte s szívemből borus felleget
Elkergetett, azóta mindig híven, hűn,
Játszik a bűn bennem, mint a hegedűn...
A szívem remeg, forró dal pereg...

Gyönyörbe nyíló május-hajnalon
Az ajakadat szűzi-bűntelen
Titkos hevüléssel, vágyva, akarom.
A rózsapírral, hajnallal légy rokon.
Minden vércsepp bennem Tehozzád remeg,
A halálkuvik mögöttünk integet
Sorson, életen, reményen, álmokon...

LEMONDÁS

Csendes csendben alszik a lelkem,
a vágyaimat towarejtem,
nem izgat, nem öl, asszonyi öl,
mikor rezgő holdsugár ömöl.

Kerget szívemből sötét felleget,
multat fájlaló titkos zengzetet,
támad misztikus, furcsa álom,
nem félem, várom halálom.

A kacagást, a mámort, sok éjjel,
asszonyok hozták pazar kézzel.
A dal, a könny, vágy és szerelem
átremegett már a lelkemen.

Csüggedjen más, nekem nem áztat
könny az arcomra barázdákat.
Egyedül állok, sóhaj surran
körülöttem s a bagoly huhhan.

BUCSU RIÁTÓL

Búcsúzom tőled asszonyom, Riám,
Fáklyalelkemet
Megérti szíved s rádpereg
Ezernyi emlék ez őszi éjszakán...

Tavasza van, vágyon, álmokon
Orgonavirág
Bódultan szórja illatát,
Vérem a véreden átaloson

Dobbant a szíved, hullámozó vérem
Forrón ringott,
Mig csendben meghajnalodott
S Te alélt lettél vágytól hófehéren.

Nyáréjszakákon hogy kerestük egymást
Kettesben csendes temetőn
Vártunk alkonyt és hajnalhasadást
Vágyva, remegőn.

Az álmunkat most meglopta az ősz.
Halkszavu szonett
A lelkedet vágyón ejti meg,
Mikor sóvárogva újra visszajössz.

Riám, búcsúzom, hull a könnyem egyre,
Lelkem andalog.
Jönnek még május hajnalok,
Erre biztat az álmok Istene.

VAGY-SZIMFÓNIÁK

Ria találkozóra hívlak
S elmesélem a „sötét mesét”,
Vágyaimra ráismersz-é még?
Ajkamon régi rímek nyílnak:

Érted zengő vágy-szimfóniák...
Csók esőben fürödni kíván
A vérem, e forró éjszakán
Boldog boldogság legyen. Lilák

A tüzek. Kell-é a dal még, mesém?
Dalaim, álmom, meséimet,
Megérti szíved, ha rád pereg
Mélázva az ábrándok neszén?

Az éjszaka tűzpiros legyen!
Rózsaszínű pír égjen arcodon,
A szívedben, álmon, vágyakon,
Legyen lelkünk boldogság-hegyen.

Jajj, jajj, ajkadon sikoly támad?
Az Élet fáj? Boldogság könnyebb.
Boldogságba' miért sírsz könnyet?
Neked adom a szimfóniámat.

SZENT SZENVEDÉS

Szent szenvedés a lelkedhez láncolt
Szent percek sírnak bús borongva bennem,
Minden dalomba benne van a lelked,
Belém sirtad egy május reggelen.

Azóta nekem semmi az Élet,
Örök sírás és gyötrő fájdalom,
A szenvedések öröklángja éget
S a Te neved sír mindég ajkamon.

Beláttam, hogy be furcsa is az élet,
Könnyet ad és fájó dalba kezd,
Vágyak tűze messze elmerenget,
A szent szenvedést azért csak szeresd!

A szenvedések zúgó, bús szele,
Egy csendes éjen csendben eloson,
A boldogságnak régi árnya ránk száll,
Egy visszatérő május hajnalon...

ÉLET

Két ember: Te meg Én, mind a ketten,
Uszunk a mámorban boldog önfeledten,
Ha felbug bennünk, a vérünk orgonája,
Vérünk orgonája, bús szimfóniája.

Minden vágysipunknak van külön zenéje,
Gyönyörű sirása, magassága, mélye,
Véredé válik ujjongva a vérem,
Ez a boldogság, mosolyogva érzem.

Kolostori csendben csendes zokogással
Ifjú szerzetes szeges korbáccsal
Flagelázza testét, s az iniciálét
Csókolgatja, hogy bűnbe ne essék.

A Vespera alatt vágyak hegedülnek,
Matinumra a húrok megfeszülnek,
Completoriumra búgnak orgonák
És zugják jajongva a Corda Pia-t...

Az égre nézni mindig, szüntelen,
S életet élni szüzi-büntelen
Lehet. Én szürcsölgetem a vér italát,
Mig életembe a kuvik kiált.

CSEND-DALOK HÚRJAIN

A hold hunyorog az égen,
A földre mosolyt hajít,
Kutyám csavarog a réten.
Virrasztunk hajnalig.

A hajnal vörösen lebeg
Fenyőfák csúcsain;
A csend megejti lelkemet
Csend-dalok húrjain.

Hány régi emlék visszajár,
Könnyel megejtenek,
Leánydal, csengő kacagás
Mi mindent rejtenek.

A költő : dal szerelmese,
Százhúrzengésű zenén,
Vágyakon elmerengve,
Méláz csenddalok neszén.

Fent kiragyog egy csillag
A költő lelke dalán,
Lent dalolják víg ifjak
Mámoros éjszakán.

ASSZONY, ÖRÖKASSZONY

Egy éjszaka a vágyam útra kelt,
Forró ajkam ajkadra tapadt,
Nem hittem néked s szerelmet hazudtál,
Csókra nyújtottad Júdás ajkadat.

Megloptad lelkemet forró öleléssel,
Most úgy fáj riadtan, lázas éjszakán,
Hogy Te se voltál más, csak csókos-asszony,
Most egyedül maradtam, kifosztva, után.

De jönni fog majd nehéz, sötét éjjel,
Mikor lelkedben folynak nagy tusák,
Mikor egyedül maradsz tenger bánatoddal,
Tüzes ág legyint meg, nem rózsaaág.

Meg is átkozlak, hogy soh'se légy boldog,
Mert megraboltad lelkem csókjaidon át,
A múlt örvénye hánykolódjon feléd
És átkozott legyen minden éjszakád!!

A LÉLEK, HA SIKOLT

A nosztalgiának vagyok a jegyese,
Nem a kacajt, a könnyet szeretem,
Mikor a földre ráborul az este
S a könny zsilipje megindul csöndesen...

Ma valaki könnyet sirt utánnam
S lelkemre néma nagy bánat osont,
Mert valaki e csendes éjszakában
A szivemben régi románcot kibont.

És minden könnyel könnyebbül a lelkem,
Csöndben szövődik a boldogság homály,
A vágyaimat szépen tova rejtem
S a bánatom is csöndben odébb áll.

Én nem szeretem, aki soh'se sirt,
Kinek ajkára jajt nem csiholt
Az élet, nem ismeri a hajnali pirt,
Mikor a lélek visszhangot sikolt.

OSZK

MIHÁLY BARNA

könyvei:

A VÉGTELEN FELÉ...

ÖRÖK TŰZ...

KELETEN PIRKAD...

LÁRMAFA CSIKORSZÁG FELETT...

BIBOR HAJNALON...

BOMLIK AZ ŐS...

BÚG A BÁLVÁNYOS...

A LÉLEK, HA SIKOLT...